

پیام هشت

رشد کردن به صورت معبد مقدس در خداوند

مطالعه متون مقدس: افسسیان ۲: ۵-۶، ۸، ۱۸-۲۲؛ ۳: ۴-۵؛

۱ قرن‌تیاں ۳: ۱۶-۱۷؛ ۶: ۱۷

۱. نجات یافتن ما توسط فیض، برخیزانده شدن با مسیح و نشانیده شدن همراه با او در آسمان‌ها، و دسترسی به پدر برای بناسازی کلیسا، بدن او، از طریق رشد کردن به صورت یک معبد مقدس در خداوند است - افسسیان ۲: ۵-۶، ۸، ۱۸، ۲۱-۲۲:

آ. خدا وقتی که عیسی مصلوب را زنده کرد، ما را با هم زنده کرد؛ بنابراین، او ما را با مسیح زنده کرد - آ. ۵.

ب. ما توسط فیض، از وضعیت اسفناک خود در مرگ، به درون قلمرو شگرف حیات نجات یافته ایم - آ. ۵.

پ. از طریق خدای پسر، که انجام دهنده و وسیله است، و در خدای روح، که اجرا کننده و کاربرد است، ما به خدای پدر که بنیان-گذار و منشأ منحصر به فرد است دسترسی داریم - آ. ۱۸:

۱. از نظر جایگاهی، ما با خدا آشتی داده شدیم؛ از نظر تجربی، ما به پدر دسترسی داریم - آ. ۱۶، ۱۸:

(آ) مصالحه با خدا، نجات یافتن است؛ دسترسی به پدر، مسرت بردن از خداست.

(ب) وقتی که با خدا تماس می‌گیریم، از طریق مسیح در روح به سوی پدر، نزد او می‌آییم؛ این خدای سه-یکتا در تجربه ما و برای مسرت ماست - آ. ۱۸.

۲. پدر از طریق پسر در روح نزد ما آمد، و اکنون روح ما را از طریق پسر به پدر باز می‌گرداند؛ از طریق این ترافیک دو طرفه شگفت‌انگیز، ما از توزیع خدای سه-یکتا مسرت می‌بریم - ۲ قرن‌تیاں ۱۳: ۱۴؛ افسسیان ۳: ۱۶-۱۷. آ.

۳. از طریق پسر به معنای از طریق خدای سه یکتا است، در روح به معنای در خدای سه یکتا است، و به سوی پدر به معنای به سوی خدای سه یکتا است؛ این چگونگی تجربه ما از خدای سه یکتا و راهی که می‌توانیم بنا شویم است - ۲: ۱۸، ۲۱-۲۲.

۲. به عنوان ایمانداران در مسیح و به عنوان اعضای بدن مسیح، ما «بر بنیاد رسولان و انبیا بنا شده‌اید [می‌شویم] که خود عیسی مسیح سنگ زاویه است» - آ. ۲۰:

آ. از آنجایی که راز مسیح، کلیسا، بر رسولان آشکار شده است، مکاشفه ای که آنها

دریافت کردند، آن بنیادی محسوب می شود که کلیسا بر آن بنا شده است -
۳: ۵-۴؛ ۲: ۲۰:

۱. این با صخره در متی ۱۶: ۱۸ مطابقت دارد، که فقط خود مسیح نیست، بلکه مکاشفه مربوط به مسیح است، که بر روی آن کلیسای خود را خواهد ساخت.

۲. ما باید کلیسا را بر رسولان و انبیا بنا کنیم - افسسیان ۲: ۲۰.

ب. در افسسیان ۲: ۲۰، به مسیح به عنوان سنگ زاویه اشاره شده است:

۱. مسیح به عنوان سنگ زاویه، ایمانداران یهودی و غیریهودی را به هم به صورت یک معبد مقدس پیوند می دهد - مزامیر ۱۱۸: ۱۱-۲۲؛ افسسیان ۲: ۲۰-۲۲.

۲. مسیح، سنگ زاویه، برای بناسازی کلیسا در عصر عهد جدید است - متی ۱۶: ۱۸؛ افسسیان ۲: ۲۰-۲۲؛ ۱ پطرس ۲: ۵:

(آ) برای بناسازی کلیسا به عنوان معبد خدا، ما باید مسیح را به عنوان سنگ زاویه تجربه کنیم - آ.آ. ۶-۷.

(ب) در مسیح به عنوان سنگ زاویه، تمامی عمارت به صورت معبد مقدس در خداوند رشد می کند - افسسیان ۲: ۲۰-۲۲.

۳. در اقتصاد عهد جدید خدا، مسیح به عنوان سنگ زاویه، در نجات دادن ما (اعمال ۴: ۱۰-۱۲)، ابتدا ما را سنگ های زنده برای بناسازی خانه روحانی خدا می سازد (متی ۱۶: ۱۸؛ یوحنا ۱: ۴۲؛ اول پطرس ۲: ۴-۷) و سپس، در پروسه دگرگونی ما (رومیان ۱۲: ۲؛ ۲ قرنتیان ۳: ۱۸)، ما را به صورت محل سکونت خدا بنا می کند (افسسیان ۲: ۱۹-۲۲) تا بتواند اقتصاد جاودان خدا را برای خشنودی خدا انجام دهد (۱: ۹؛ ۳: ۹-۱۱).

۳. در مسیح، که سنگ زاویه است، «تمامی عمارت با هم مرتب شده، به هیكل مقدس در خداوند نمو می کند» - ۲: ۲۱:

آ. عبارت «تمامی عمارت» نمایانگر بنای عالمی، [یعنی] کلیسا در سراسر عالم است - آ. ۲۱.

ب. کلمه «مرتب شدن» به معنای مساعد شدن با شرایط و وضعیت بنا است - آ. ۲۱:

۱. با هم مرتب شدن بدین معناست که همه بخش های قاب بدن با هم مرتب شوند تا یک ساختمان را تشکیل دهند - ۴: ۱۶.

۲. در بنا همه مصالح با هم مرتب می شوند؛ این صرفاً انباشته کردن نیست بلکه بنا ساختن است - ۲: ۲۱.

ب. از آنجایی که بنا زنده است، در حال رشد است زیرا ارگانیک می باشد - ۱ پطرس

۲: ۵:

۱. این بنا به صورت معبد [هیکل] مقدس، محل سکونت مقدس خدا، رشد می کند؛ این نشان می دهد که معبد مقدس همان بنای زنده است - افسسیان ۲: ۲۱.
۲. ظاهراً، رشد و بنا اموری جدا هستند؛ در واقع، بنای خانه همان رشد بدن است - ۴: ۱۵-۱۶.
۳. بنای کلیسا به عنوان معبد، خانه خدا، توسط رشد ایمانداران در حیات است - ۱ قرنیتیان ۳: ۶-۷؛ افسسیان ۴: ۱۵-۱۶؛ کولسیان ۲: ۱۹؛ ۱ پطرس ۲: ۲.
۴. بدن با رشد خدا رشد می کند - کولسیان ۲: ۱۹:
(آ) رشد بدن بستگی دارد به رشد خدا، اضافه شدن خدا، افزایش خدا، در درون ما - افسسیان ۴: ۱۶.
(ب) خدا رشد را، با بخشیدن خودش به ما، به صورت باطنی می دهد - ۳: ۱۶-۱۷:
(۱) برای اینکه خدا به ما رشد دهد در واقع بدین معناست که او خودش را به ما می دهد - ۱ قرنیتیان ۳: ۶-۷.
(۲) هر چه خدا بیشتر به ما اضافه شود، رشد بیشتری می دهد - افسسیان ۴: ۱۵-۱۶.
۵. کلیسا با توزیع حیات، توزیع الهی تثلیث الهی، رشد می کند - ۲ قرنیتیان ۱۳: ۱۴:
(آ) خدای سه گانه - خدای پدر، پسر و روح - خودش را به عنوان حیات و به عنوان تأمین حیاتمان، در ما توزیع می کند - افسسیان ۳: ۱۶-۱۷.
(ب) تا وقتی که خدای سه یکتای فرآیند و تکمیل شده خودش را به عنوان حیات در ما توزیع می کند، ما تغذیه شده و رشد می کنیم - ۴: ۱۵-۱۶.
(پ) در کلیساها ما باید از طریق توزیع حیات الهی، به رشد واقعی اهمیت دهیم - ۱ قرنیتیان ۳: ۶-۷؛ ۲ پطرس ۱: ۵-۷.
- ت. تمامی عمارت در حال مقدس شدن است - افسسیان ۲: ۲۱:
  ۱. خدا ما را با نهادن خودش، آن شخص قدوس، در وجود ما، مقدس می سازد تا تمام وجود ما از طبیعت مقدس او رسوخ و اشباع شود - ۱: ۴؛ ۱ تسالونیکیان ۵: ۲۳.
  ۲. برای ما، برگزیدگان خدا، مقدس بودن به معنای سهیم بودن در طبیعت الهی است تا خود خدا در کل وجود ما نفوذ کند؛ این وجود ما را در طبیعت و شخصیت خدا، درست مانند خود خدا مقدس می کند - ۲ پطرس ۱: ۴؛

افسسیان ۵: ۲۷؛ کولسیان ۱: ۲۲.

ث. تمامی عمارت به صورت یک معبد [هیکل] در خداوند رشد می کند - افسسیان ۲: ۲۱:

۱. لغت یونانی که در آیه ۲۱ «هیکل» ترجمه شده است به معنای قدس، قسمت داخلی هیکل [معبد] است.

۲. کلیسا معبد خداست؛ به این ترتیب، [کلیسا] قدس خدای قدوس است، معبدی که روح خدا در آن ساکن است - ۱ قرنیتیان ۳: ۱۶-۱۷:

(آ) «هیکل خدا» در آیه ۱۶ اشاره دارد به مجموع ایمانداران در یک محل خاص؛ در حالی که «هیکل خدا» در آیه ۱۷ به همه ایمانداران به طور عالمی اشاره دارد.

(ب) یگانه معبد روحانی خدا در عالم دارای ابراز خودش در محلات بسیاری بر روی زمین است؛ هر ابرازی همان معبد خدا در آن محل است - افسسیان ۲: ۲۱-۲۲.

۳. هیچ معبدی [قدس] در اورشلیم نو وجود ندارد، زیرا خداوند خدای قادر مطلق و برّه معبد آن هستند - مکاشفه ۲۱: ۲۲:

(آ) شهر مقدس، اورشلیم، به عنوان یک کل، قدس الاقداس خواهد بود؛ از این جهت، هیچ معبدی در آن وجود نخواهد داشت - آ. ۱۶.

(ب) این معبد درونی، خداوند خدای قادر مطلق و برّه است - آ. ۲۲.

۴. تمامی عمارت خانه خدا، قدس او، در مسیح خداوند است - افسسیان ۲: ۲۱.

۴. پولس با اشاره به مقدسین محلی در افسس می گوید: «و در وی شما نیز با هم بنا کرده می شوید تا در روح مسکن خدا شوید» - آ. ۲۲:

آ. معبد و مسکن [محل سکونت] به دو جنبه از یک چیز اشاره دارد - آ. ۲۱-۲۲:

۱. معبد، مکانی است که مردم خدا با خدا تماس گرفته، خدا را می پرستند و سخنان او را می شنوند - آ. ۲۱.

۲. محل سکونت خدا، محل آسایش است؛ خدا در محل سکونت خود استراحت می کند - آ. ۲۲.

۳. معبد و محل سکونت، دو مکان متمایز نیستند؛ بلکه آنها دو جنبه، دو عملکرد یا کاربرد، از یک بنا هستند.

ب. لغت «نیز» در آیه ۲۲ نشان می دهد که بنا در آیه ۲۱ عالمی بوده و اینکه بنا در آیه ۲۲ محلی است:

۱. با توجه به متن، در آیه ۲۱ معبد مقدس عالمی است، و در آیه ۲۲ محل سکونت خدا محلی می باشد.

رئوس مطالب مطالعه شفاف سازی

۲. به طور عالمی، کلیسا منحصر به فرد و واحد بوده و در حال رشدِ عالمی است؛ به طور محلی، کلیسا در یک محل خاص نیز واحد است، و مقدسین محلی در محل خاص خود باهم بنا می شوند - آ. ۲۱-۲۲؛ قرن‌تیاں ۱: ۲؛ ۳: ۱۶-۱۷.
- پ. محل سکونت خدا در روح ما است - افسسیان ۲: ۲۲.
۱. آیه ۲۱ می گوید که معبد مقدس در خداوند است و آیه ۲۲ می گوید که محل سکونت خدا در روح است.
۲. این نشان می دهد که برای بنای محل سکونت خدا، خداوند با روح ما یک است، و روح ما با خداوند یک است - ۱ قرن‌تیاں ۶: ۱۷.
۳. روح ما جایی است که بنای محل سکونت خدا در آن صورت می گیرد.